

Anna Bujnowska

"Sztuka włoska w liryce Jarosława Iwaszkiewicza", Hanna Kalinowska,
"Zeszyty Naukowe WSP Opole",
Filologia Polska. 24/9/ : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/2 (113), 271

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KALINOWSKA Hanna: Sztuka włoska w liryce Jarosława Iwaszkiewicza. "Zeszyty Naukowe WSP Opole". Filologia Polska. 24 /9/, s. 111-138.

Motyw sztuki włoskiej często pojawia się w twórczości prozatorskiej i poetyckiej Iwaszkiewicza. Poeta nie ogranicza się do opisu dzieła sztuki, ale jest jego interpretatorem i komentatorem. W artykule przeanalizowano kilka liryków interpretujących w sposób szczególnie oryginalny sztukę włoską: "Metop u Solinuntu", "Święta Teresa Bernaniego", "Sano di Pietro", "Florencja w deszczu", "W Orvieto". Autorka próbuje odpowiedzieć na pytanie, jaką funkcję w wierszu pełni dzieło sztuki. Dla Iwaszkiewicza ważniejsze od opisu jest wniknięcie w sens dzieła. Na szczególną uwagę zasługuje wrażliwość poety na barwy malarskie ("Wieczór późnej jesieni na polach pod Sieną").

BP/113/47

A.B.

KALISZEWSKI Wojciech: Antysielanka czyli świadectwa Anonii. "Twórczość" 1988 nr 8 s. 76-89.

Próba zestawienia i porównania dwóch tekstów odległych miejscem i kontekstem powstania: "Poematu dla dorosłych" Adama Ważyka i "Skowytu" Allena Ginsberga. Autor wysuwa tezę, że obydwa poematy, powstałe mniej więcej w tym samym czasie, są świadectwem podobnych postaw. Przeciwstawiają się dezorganizacji i dehumanizacji rzeczywistości, apelują o upodmiotowienie jednostki w jej relacji wobec świata. Tworzą model opozycyjnej kontrkultury, mogącej równoważyć kulturę oficjalną, antycypując koncepcję interioryzacji kultury. Podobna też jest forma obu utworów - ten sam rytm, przypadkowy zapis przypominający jazzową improwizację, porządek metonimiczny.

BP/113/48

D.B.